

kan ikke siges: saa meget bedækker jeg med Bygning, Mesten skal være Gaardsplads, Stald, Oplagsplads osv. Nei, for hver lille Parcel, hvorpaa man overhovedet vil opføre en Bygning, maa man købe Byggefrihed for hele Parcellen, det kan ikke blive anderledes; ibrer maa forlanges Betaling for hver Parcel under Gætt, ellers løser det hele sig op i Forvirring. For enhver Parcel maa Byggefriheden købes paa een Gang. Paa den Maade er det vist usynligt, at der ikke er noget Menneſte, der kan indlade sig paa at købe Byggefrihed for sin Grund, enhver Grundejer, der vilde forsøge det paa efter den nu satte Taxation, vilde ruinere sig. Men saa kan Ciernen jo lade Grunden bygge, som den er, saa kan han jo lade være at bygge. Nei, det kan han ikke, som man nu gaaer frem. I fuldkommen Mobsætning til, hvad der var Forudsætningen ved Udstejnningen af det oprindelige Lovudkastets § 3, stræber Krigsministeren at anvende en Tvang paa de private Grundeiere, ved ikke at respectere den bestaaende Tilstand, men forlanger, at alle Bygninger med Revers skulle ryddes bort, medmindre Byggefriheden indløses hos Staten. Dette er Sagens ene Side. Dens anden er, at Krigsministeret ikke bør dispensere paa en saadan Maade, at Staten ikke faaer dens Indtægt ud af Byggefriheden, som kunde opnaaes, hvis man var sig rigtig ad. Det er uforstandigt at sætte Værdiforøgelsen til et saadant Bæleb, at der ikke kommer Noget ind i Statskassen derved. Det kan ikke hjælpe, at vi opføre 3 Millioner Rd. paa Papiret, naar vi ikke faaer Noget deraf. Derjom man virkelig vil opnaae Noget, maa Værdiforøgelsen ansættes saaledes, at de Naagjældende kunne have nogen Fordeel ved snarest muligt og i den videste Udstrækning at indføre Byggefriheden. Thi, mine Herrer! De maa have klart for Digt, at saalgsom Tiden gaaer hen, saa vil det blive meget uansætteligt at bevare den Forskjel i Grundenes Værfaffenhed; paa hvilken Forordningen om dette særlige Bæleb til Staten alene stættet sig. Man har nu solgt til Communen Arealer med fuldstændig Byggefrihed, og disse Grunde ville snart komme i Markedet. Man har fremdeles liggende lige uden for Byen det forhenværende Demarcationsterrain,

der ligeledes har fuldstændig Frihed til Bebyggelse uden Erstatning. Men saa have vi den smalle Strækning af private Grunde mellem Farinagsveien og Søerne, og paa den skal der alene kunne bygges imod Bæleb til Staten. Dette kan nogenlunde forstaaes og til Nød gaae, saakende den historiske Grundring om den tidligere Tilstand endnu er levende, skjøndt jeg indrømmer, at selv efter en kort Tids Forløb bliver det næsten ufatteligt, hvorledes saadanne Forskjelligheder kunne gøre sig gjældende. Naar Nogen af de Herrer komme ud ad Vesterbro, vil jeg bede dem lægge Mærke til, at naar de ere komne gennem Alleen og naaer til den saakaldte „gamle Sisebod“, ville De paa venstre og høire Side af Vesterbrogade finde et Par smaa lave Huse, og saa begynder det pludselig lidt længer ud, en høiere Række af Huse, hvis nøgne Brandmure vise deres brede Glæde; det er den usynlige Demarcationslinie, der gaaer langs med Gavlens af disse høie Huse; „Siseboden“ og de smaa Huse hvile endnu under den gamle Demarcationsindskrænkning og maae ikke bygges høiere op, førend Ciernen have fornøiet Staten derfor, hvormod de lidt fjernere liggende Stæder have faaet denne Tilladelse i 1852 for Intet; den første lille Gade til høire paa Vesterbro, luftet med et Stakit, kaldes Petersens Passage, den ene Side af denne Passage er fuldstændig fri til Bebyggelse, medens den anden hviler under Demarcationsindskrænkningen og først maa løskjøbes fra denne. Allerede nu seer dette høist besynderligt ud, men lad os tænke os en Enes Mark i Tiden. Naar Kommunen har begyndt at benytte sit Terrain, naar der reiser sig Gader, Bæle og Anlæg af en forskjellig Art paa det nu øde hængiggende Terrain, vil man da i Fremtiden kunne fortaae, hvorfor der paa den ene Side af Veien skal kunne bygges frit, som man vil, alene under Genſyn til Bygningsloven, medens man paa den anden Side ikke maa reise nogenſomhelst Bygning, ikke engang et Skuur, uden at betale særligt derfor. Ikke et Skuur! Dette bringer mig i Tanker om et Exempel paa den Genſynsløshed, hvormed Ministeriet er gaaet frem i sin Forordning om Reversernes Fuldbærbelse. Der findes